

Azon feltételnek, hogy a képzőnedvben oldott tápanyagok szállítása csak tömegsmozgás útján történik, ellene szól a képzőnedv összes állományának láttanilag bemutatható áramlása.

„Ha élettani tüneteményeket természettani törvényekre kell visszavezetni, akkor nézetem szerint, mond Dr. H. T., inkább megfelel a valószínűségnek a szívóerő helyett a levelekben működő nyomeroőt venni segítségül a képzőnedv visszafelé való áramlatának kimagyarázására, mely azáltal jó létre, hogy a levélerezet hánccsszövege folytonosan új képzőnedvet vesz fel.“

A nagy-marosi gesztenyés erdőről.

A visegrádi koronauradalomnak Nagy-Maroson, Hontmegyében $13\frac{1}{2}$ hold gesztenyés erdője van, melyen elszórtan 402 db egészséges, 493 db félig száraz, és általában véve 200 év körüli vastag gesztenyefa áll. Az egész gesztenyés erdő 1870. évig a gazdaszat felügyelete alatt lévén, fentartására s növelésére kevés, mondhatni semmi gond sem fordított, s a kiveszett fákat sem helyettesítették ujakkal, hanem az egész területet inkább legelőnek mint rendszeres gesztenyésnek használták; minnek az is bizonyítéka, hogy az egész területen a 200 éves fák között csak helyenkint találtak 5—10 éves vad fiatalok, melyek a természetes vetényülés útján keletkeztek. E gesztenyés azonban a legközelebbi időben több figyelemre lőn méltatva, s így történt, hogy 1870. őszén az egész terület gesztenyével szórványosan beültettetett, s a kedvező idő folytán lehet is remélni, hogy az ültetésnek sikere lesz, ha eddig az egész gesztenyés, mely most az uradalomnak holdanként 10 frtot jövedelmez, nem fog kiadatni szőlőmívelés alá, miután ez holdankénti 50—55 frtnyi bért helyez kilátásba, melyet a nagy-marosiak már fel is ajánlottak. Habár ezen mívelési átváltoz-

tatás az uradalomra nézve jelenleg előnyösnek látszik, mégis a hazánkban annyira gyér gesztenyések érdekében kívánatos volna a gesztenyés erdőt nem csak fentartani, de sőt a szomszédos erdőrészek igénybevételével még nagyobb területre is kiterjeszteni. Először már azért is, hogy a kincstár az erdőben való gyümölcstenyésztés terjesztése körül jó példával járjon előre, másodszor : hogy az oly kitűnő minőségű gesztenye mint a nagy-marosi, mely jóságában az olasz gesztenyést is felülmulja, a kereskedelemből teljesen ki ne pusztuljon, és harmadszor : miután az uradalom kellő művelés és egy kis áldozathozatal mellett a gesztenyés erdő után még nagyobb jövedelmet is nyerhetne, mint a szőlő után jelenleg felajánlott.

Hogy pedig ez utóbbi állításunk nem téves, szolgáljon ennek igazolására az, hogy a gesztenyetermés, daczára az erdő elhanyagolt állapotának jobb s termékenyebb esztendőben az egész $13\frac{1}{2}$ hold területen körülbelül 400 p. mérő; egy p. m. tiszta gesztenyét pedig el lehet adni minőség szerint 6—8 frton.

Megemlítendő még, hogy a nagy-marosi lakosoknak is van a szőlők aljában gesztenyésük, sőt nagyobb önálló területük is, egyesek közt részekre felosztva, melyek az uradalmi területet összesen véve, kétszerte is felülmulják, s gondosabb ápolásban részesülvén, termésük is bővebb; azonban ezek is évről-évre kissebb térre szoríttatnak, s kénytelenek tért engedni a szőlőművelésnek mindazon helyen, hol a talaj arra való, mert a szőlőkivitel évről-évre nagyobb mérvet ölt, s kiterjedettebb lesz, miért a szőlőművelés a nagy-marosi lakosok példás szorgalma, a szőlőfajok jó minősége s kitűnősége folytán szintén nagy és biztos jövedelemre számíthat.

Vajha jelen rövid ismertetésünkkel nem énekeltük volna el a nagy-marosi gesztenyés erdő hattyudalát!

Balás Pál.